

Prefață

Această carte reprezintă esența distilată a anilor în care am studiat Biblia și metafizica, precum și a numeroaselor conferințe și cursuri pe care le-am susținut. Mi-ar fi fost mai ușor dacă scriam o carte dublă ca volum, dar principalul meu scop este de a-i prezenta cititorului un manual practic de dezvoltare spirituală. Prin urmare, am condensat subiectul cât am putut de mult, căci, așa cum știe orice elev, exprimarea concisă este neprețuită atunci când dorești să înveți o materie.

Nu îți imagina însă că vei putea asimila tot ce conține acest manual doar într-una sau două lecturi. El trebuie recitit din nou și din nou, până când vei căpăta o perspectivă complet nouă asupra vieții și un set de valori diferit, așa cum îți sunt prezentate acestea în Predica de pe Munte. Abia atunci vei putea experimenta Noua Naștere.

Studiul Bibliei nu diferă prea mult de căutarea diamantelor în Africa de Sud. La început, oamenii au găsit câteva diamante în pământul galben și s-au bucurat de norocul lor, considerând că acesta nu poate merge mai departe.

Săpând mai adânc, ei au ajuns însă la pământul albastru, și spre uimirea lor, au găsit aici mai multe pietre prețioase într-o singură zi decât înainte într-un an. Ceea ce înainte părea bogăție a devenit acum insignifiant prin comparație cu noile comori. Într-o manieră similară, atunci când explorezi Adevărul Biblic, nu te considera satisfăcut cu pământul galben al câtorva descoperiri spirituale aleatorii, ci continuă să sapi pentru a ajunge la pământul albastru de dedesubt, infinit mai bogat. Pe de altă parte, Biblia diferă de o mină de diamante, căci sub pământul albastru există noi și noi straturi de sol, din ce în ce mai bogate, care nu așteaptă decât să fie înțelese de omul intuitiv spiritual, și așa mai departe, la nesfârșit.

Atunci când citești Biblia, afirmă în permanență că Înțelepciunea Divină te iluminează. Aceasta este cea mai bună modalitate de a primi o inspirație directă de sus.

Și o ultimă precizare: am respectat obiceiul autorilor moderni de cărți metafizice de a scrie cu inițiale mari anumite cuvinte care se referă la aspecte sau atribute ale lui Dumnezeu.

Capitolul 1

Ce a predicat Iisus?

Iisus Hristos este cu siguranță cel mai important personaj din istoria umanității. Indiferent ce crezi despre el, va trebui să fii de acord cu această afirmație. Ea rămâne adevărată indiferent dacă îl consideri Dumnezeu sau un simplu om, iar în măsura în care îl consideri un om, dacă îl consideri cel mai mare Profet sau Învățător al lumii ori un fanatic bine intenționat care a sfârșit în suferință după o carieră scurtă și furtunoasă, care a eșuat. Indiferent cum îl privești, cert este că viața și moartea lui Iisus, inclusiv învățăturile care îi sunt atribuite, au influențat cursul istoriei umane într-o măsură mai mare decât cele ale oricăror altor oameni, cum ar fi Alexandru cel Mare, Cezar, Carol cel Mare, Napoleon sau Washington. Doctrinile sale (sau cel puțin cele care îi sunt atribuite) continuă să influențeze viețile oamenilor de astăzi, nenumărate cărți referitoare la el sunt scrise și

citite, la fel ca și nenumărate discursuri (le poți spune predici) în privința lui – într-o măsură mai mare decât în privința tuturor celorlalte personaje istorice luate la un loc.

Simplul fapt că a reprezentat o inspirație religioasă pentru întreaga rasă europeană de-a lungul a două milenii, în timpul cărora această rasă a dominat și a modelat cultural, social și politic destinele întregii lumi, într-o perioadă în care a fost descoperită și ocupată întreaga suprafață a pământului, arată clar că avem de-a face cu cel mai important personaj din istoria umanității.

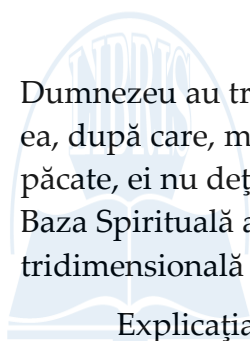
În aceste condiții, nimic nu poate fi mai important decât să ne întrebăm ce a propovăduit de fapt Iisus.

Ce i-a învățat el pe oameni? Ce și-a dorit el să ne convingă să credem și să facem? Ce obiective și-a propus el cu adevărat? Cât de mult a reușit în îndeplinirea acestor obiective, prin viața și prin moartea lui? Cât de bine i-a exprimat și i-a reprezentat ideile religia sau mișcarea numită creștinism de-a lungul ultimelor 19 secole? Cât de bine prezintă acest mesaj creștinismul modern? Dacă s-ar întoarce pe pământ în momentul de față, ce ar avea el de spus despre națiunile creștine în general, și despre bisericile creștine în particular – despre anglicani, baptiști, catolici, ortodocșii greci, metodiști, presbiterieni, quakers, salvaționiști, adventiștii de ziua a șaptea și unitarieni, ca să îi cităm în ordine alfabetică? Ce a predicat *de fapt* Iisus?

Aceasta este întrebarea la care mi-am propus să răspund în această carte. Dorința mea este să demonstrez că mesajul pe care l-a adus Iisus are o valoare unică, întrucât reprezintă chiar Adevărul și singura descriere perfectă a Adevărului referitor la natura lui Dumnezeu, a omului, a vieții și a lumii, inclusiv a relațiilor care există între toate acestea. Mai mult decât atât, vom vedea că învățătura lui Iisus nu este o simplă relatare descriptivă a universului, de interes exclusiv academic, ci reprezintă o metodă practică de dezvoltare a sufletului și de modelare a destinului nostru, astfel încât să putem duce viața pe care ne-o dorim.

Iisus ne explică ce este natura lui Dumnezeu, dar și propria noastră natură; ne descrie semnificația vieții și a morții; ne arată de ce facem greșelile pe care le facem; de ce cedăm atât de ușor tentației; de ce ne îmbolnăvim; de ce suntem săraci; de ce îmbătrânim; și mai presus de toate, ne învață cum putem depăși toate aceste rele și cum ne putem impregna viața cu sănătate, fericire și prosperitate, răspândind aceste valori inclusiv în viața altora, dacă și le doresc la rândul lor.

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegem este un fapt de o importanță deosebită, întrucât presupune o distanțare de afirmațiile obișnuite ale ortodoxiei. Adevărul este că Iisus nu a predicat nici un fel de teologie. Învățăturile sale sunt pur spirituale sau metafizice. Din păcate, creștinismul istoric nu și-a pus decât întrebări teologice și doctrinale, care – în mod paradoxal – nu apar nicăieri în învățăturile evanghelice. Majoritatea celor cu inima sinceră vor rămâne uimiți să afle că toate doctrinele și teologiile bisericilor sunt simple invenții umane, născute din mentalitatea autorilor lor și inserate în Biblie. Din păcate, chiar așa stau lucrurile. *În Biblie nu există nici o teologie doctrinară; pur și simplu nici una.* Mulți oameni sinceri care au simțit nevoia unei explicații intelectuale asupra vieții și care au crezut că Biblia reprezintă o revelație oferită umanității de către

Dumnezeu au tras concluzia naturală că aceasta nu poate exista fără o teologie inherentă în ea, după care, mai mult sau mai puțin subconștient, au creat ei înșiși această teologie. Din păcate, ei nu dețineau cheia spirituală sau metafizică a Bibliei – ceea ce am putea numi Baza Spirituală a acesteia. În consecință, ei au căutat o explicație pur intelectuală sau tridimensională asupra vieții, iar o astfel de explicație pur și simplu nu există.

Explicația reală a vieții omului rezidă în faptul că acesta este în esența lui o ființă spirituală și eternă, iar această lume, inclusiv această viață pe care o cunoaște dintr-o perspectivă intelectuală, nu reprezintă decât o secțiune transversală a adevărului plener. Indiferent la ce se referă (de la o mașinărie la un cal), o secțiune transversală nu poate oferi decât o explicație parțială a ansamblului.

Pornind de la mica perspectivă pe care o aveau asupra universului și de la o imagine a acesteia luată cu ochii pe jumătate închiși, și interpretând-o dintr-o perspectivă exclusiv antropocentrică și geocentrică, oameni au creat un basm absurd și de-a dreptul oribil referitor la un Dumnezeu cu formă umană care își conduce universul la fel ca un prinț barbar și ignorant dintr-un mic regat din Orientul Mijlociu. Ei i-au atribuit acestei ființe divine tot felul de slăbiciuni umane, cum ar fi vanitatea, inconstanța și ura, după care au creat o legendă stupidă și lipsită de substanță referitoare la păcatul original, la ispășirea prin sânge, la o pedeapsă infinită pentru niște greșeli finite, și în unele cazuri, chiar o doctrină oribilă referitoare la o tortură eternă sau la o fericire eternă predestinată. În realitate, în Biblie nu apare nici o astfel de teorie. Dacă și-ar fi dorit propovăduirea unei astfel de doctrine, autorii Biblie ar fi afirmat-o răspicat undeva, dar nu au făcut-o.

„Planul Mântuirii”, care apare atât de proeminent în predicile evanghelice și în cărțile religioase din ultima generație, nu este menționat nici în Biblie, nici în Coran. Nu a existat niciodată un astfel de aranjament în univers, iar Biblia nu îl afirmă în nici un caz. Inventatorii acestei doctrine nu au făcut altceva decât să ia câteva texte obscure din Geneză, câteva fraze disparate din scrisorile lui Pavel și unul sau două versete izolate din alte părți ale Scripturilor, punându-le împreună pentru a crea o învățătură pe care au atribuit-o apoi Bibliei. În realitate, Iisus nu a avut nimic de-a face cu această învățătură. L-am putea considera orice pe Iisus, numai un optimist de doi bani nu. Dimpotrivă, el ne avertizează adeseori că repetarea încăpățânată a păcatului poate atrage după sine o pedeapsă foarte severă și că cei care câștigă întreaga lume cu prețul integrității sufletului lor sunt niște smintiți. Iisus continuă însă afirmând că noi nu suntem pedepsiți decât pentru greșelile noastre (de fapt, chiar de către ele) și că orice om are un acces direct la Tatăl Ceresc cel atotputernic și preaplin de iubire, indiferent cât de adânc s-a scufundat în rău și în întinare, căci acest Dumnezeu îl va ierta – dacă va fi cazul – chiar și de 7 ori 70 de ori, dându-i tăria de a se regăsi pe sine.

În mod regretabil, învățătura lui Iisus a fost interpretată greșit și în alte privințe. Spre exemplu, ea nu oferă nici o garanție care să justifice ecleziasticismul, adică ierarhia de oficiali, sisteme sau ritualuri religioase. Iisus nu numai că nu a recunoscut așa ceva, ba chiar a avut o atitudine cât se poate de anti-ecclesiastică. De-a lungul vieții sale publice, el s-a războit tot timpul cu ecleziastii și cu ceilalți oficiali ai bisericii din propria sa țară. Dintr-un instinct de autoconservare, aceștia l-au obstrucționat cât au putut, după care l-au persecutat, simțind instinctiv că Adevărul propovăduit de el reprezenta începutul

sfârșitului pentru ei. În cele din urmă au sfârșit prin a-l uide. Iisus a ignorat complet pretențiile acestor reprezentanți ai bisericii că ei sunt mediatorii lui Dumnezeu. Cât despre ritualurile și ceremoniile lor, acestea nu i-au trezit decât nerăbdarea și disprețul.

După toate aparențele, natura umană este predispusă să creadă numai ceea ce își dorește să creadă. Așa se explică de ce atât de mulți oameni refuză să își dea osteneala să cerceteze Scripturile cu o minte deschisă. Spre exemplu, oameni altminteri onești s-au autointitulat lideri creștini, acordându-și titluri pompoase, după care s-au îmbrăcat în haine elaborate și superbe pentru a-i impresiona pe enoriași, în pofida faptului că Învățătorul lor le-a interzis în modul cel mai explicit acest lucru: „Voi însă să nu vă numiți rabini, că unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați” (Matei 23:8). De asemenea, el i-a denunțat pe farisei ca ipocriți, căci „le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi, în sinagogi” și „leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor”, creând tot felul de reguli și de regulamente.

Așa cum vom vedea mai târziu, Iisus a descurajat în mod explicit punerea accentului pe ceremoniile și regulile exterioare, îndeosebi pe cele greu de îndeplinit, insistând în schimb asupra spiritului în care se comportă oamenii. Mai mult, el a propovăduit numai *principii*, conștient că atunci când spiritul este adecvat, detaliile se vor aranja de la sine și că „adevărul înțeles în sens literal uide, în timp ce cel înțeles în spiritul lui dă viață”, așa cum se putea vedea cu ușurință în exemplul trist al fariseilor. Din păcate și în pofida acestui lucru, istoria creștinismului ortodox este alcătuită în mare măsură din încercări de a impune tot felul de reguli externe oamenilor. Un caz izbitor care ilustrează acest lucru este încercarea puritanilor de a impune Sabatul din Vechiul Testament creștinilor, deși această lege este pur evreiască, iar pedepsele feroce aplicate pentru nerespectarea ei se refereau exclusiv la profanarea zilei de sâmbătă. Iisus însuși a descurajat în mod particular respectarea superstiției Sabatului, afirmând răspicat că acesta a fost creat de oameni, și nu invers, și insistând că omul poate face orice dorește în această zi. De-a lungul întregii sale învățăături, el sugerează clar că a sosit timpul ca oamenii să își facă din fiecare zi un Sabat spiritual, prin cunoașterea și practicarea tuturor lucrurilor într-o lumină spirituală.

De altfel, este evident că dacă Sabatul evreiesc le-ar fi impus creștinilor, aceștia nu l-ar respecta, așa cum nu respectă nici duminica creștină.

Pe de altă parte, foarte mulți creștini moderni realizează că Biblia nu conține nici un sistem teologic de genul celui creat de biserică, motiv pentru care renunță complet la teologie, dar continuă să se cramponeze de creștinism, căci intuiesc că acesta reprezintă Adevărul. Această atitudine nu are o justificare logică, căci nici ei nu dispun de Cheia Spirituală care traduce inteligibil învățăturile lui Iisus. Prin urmare, ei încearcă să își raționalizeze așa cum pot atitudinea. Aceasta este dilema celor care nu au credința oarbă a ortodoxiei, dar nu cunosc nici interpretarea spirituală a Creștinismului Științific. De aceea, argumentele pe care și le găsesc singuri aparțin de regulă unitarianismului învechit. Chiar dacă nu resping întru totul miracolele, ei se simt totuși neconfortabil atunci când se gândesc la ele. Și-ar dori ca ele să nu apară deloc în Biblie și s-ar bucura sincer dacă ar putea scăpa de această povară.

O lucrare publicată recent de un cleric binecunoscut, intitulată *Viața lui Iisus*,

ilustrează perfect cât de greșită este această poziție. Autorul este de acord că Iisus a ajutat câțiva oameni să se vindece, dar trage linia aici, nefiind de acord cu nici un alt miracol făcut de acesta. El consideră aceste miracole simple legende fantastice ținute în jurul lui Iisus, așa cum se obișnuia în acele timpuri cu foarte multe personaje istorice. Spre exemplu, atunci când se aflau pe lac în timpul furtunii, ucenicii lui Iisus erau foarte speriați și s-au gândit la învățătorul lor, lucru care i-a calmat. Acest „adevăr” a fost exagerat mai târziu și transformat într-un basm absurd în care Iisus a venit la ucenici mergând pe apă. Cu o altă ocazie, el a reformat un păcătos, ridicându-l din mormântul păcatului, lucru transformat peste ani în legenda ridicolă că a înviat din morți pe cineva. La fel, într-o noapte Iisus s-a rugat cu ardoare, atingând o stare de beatitudine care i s-a reflectat pe față. Petru, care adormise, s-a trezit, iar în confuzia sa (în starea sa dintre veghe și somn), lui i s-a părut că l-a văzut pe Moise. Așa s-a născut legenda Schimbării la Față. Și așa mai departe.

Nu pot decât să îmi exprim simpatia pentru cei care, fascinați de frumusețea și de misterul Evangheliilor, dar în absența Cheii Spirituale, apelează la bunul simț și la cunoașterea științifică pentru a le interpreta. Din păcate, acest lucru nu îi ajută prea mult. Dacă miracolele efectuate de Iisus nu s-au întâmplat, restul poveștii Evangheliilor își pierde orice semnificație. Dacă Iisus nu a crezut cu adevărat că acestea erau posibile și nu le-ar fi realizat în mod constant și repetat, dacă nu ar fi crezut și nu ar fi propovăduit foarte multe lucruri care contravin filozofiei raționaliste dezvoltate în secolele XVIII-XIX, mesajul Evangheliilor ar fi haotic, contradictoriu și lipsit de orice semnificație. Nu putem ieși din această dilemă afirmând că Iisus nu era interesat de convingerile și de superstițiile curente ale epocii sale, acceptându-le mai mult sau mai puțin pasiv, căci ceea ce îl interesa cu adevărat era *caracterul* oamenilor. Acest argument este slab, căci caracterul trebuie să includă o reacție inteligentă și vitală în fața vieții, inclusiv anumite convingeri bine definite referitoare la ceea ce contează cu adevărat.

Miracolele chiar au avut loc. Toate faptele relatate în cele patru Evanghelii s-au petrecut, inclusiv multe altele, „care, dacă ar fi scrise, întreaga lume nu ar putea conține toate cărțile care le-ar descrie pe toate”. Iisus însuși și-a justificat învățăturile aparent ciudate, dar sublime, prin faptele sale, ba chiar a spus, referindu-se la cei care studiază și practică aceste învățături: „Lucrările pe care le-am făcut eu le vei putea face și voi, ba chiar și altele mai mari”.

La urma urmelor, ce înseamnă un miracol? Cei care neagă posibilitatea miracolelor sub pretextul că universul este un sistem perfect ordonat și legiferat care nu acceptă nici o excepție, au în felul lor dreptate, dar lumea în care trăim și ale cărei legi le cunoaștem nu reprezintă decât un fragment din totalitatea universului. Există și alte legi pe care noi nu le cunoaștem, legi superioare, de care cele inferioare ascultă. Invocarea unei legi superioare nu reprezintă în nici un caz o încălcare a legii, căci ea face parte integrantă din constituția generală a universului. Cu alte cuvinte, dacă ar reprezenta o încălcare reală a legii, miracolele ar fi într-adevăr imposibile, dar ele devin posibile în măsura în care nu fac decât să ocolească legile și limitările obișnuite ale planului fizic, ridicându-se mai presus de acesta.

Să luăm un exemplu: să presupunem că într-o zi de luni faci anumite lucruri care

vor genera anumite consecințe până la sfârșitul săptămânii. Poate fi vorba de consecințe legale, eventual foarte neplăcute, ca urmare a deciziei unui tribunal. La fel de bine, ar putea fi consecințe fizice legate de corp. Un medic competent ți-ar putea spune că trebuie să faci o operație periculoasă sau chiar că nu mai ai nici o șansă de recuperare. Dacă îți poți eleva conștiința mai presus de limitările planului fizic și material (aceasta fiind descrierea științifică a ceea ce numim în mod normal rugăciune), condițiile din acest plan se vor schimba și tu vei putea evita tragedia legală într-o manieră neprevăzută și aparent imposibilă, sau te vei vindeca fără a mai fi necesar să fii operat sau să mori.

Cu alte cuvinte, miracolele – în înțelesul cel mai popular al cuvântului – se pot petrece oricând, ca rezultat al rugăciunii. *Rugăciunea schimbă efectiv realitatea din acest plan fizic.* Ea face ca lucrurile să se deruleze într-o manieră diferită decât dacă nu ar fi fost rostită. Nu contează cu ce dificultate te confrunți, sau ce cauze au condus la ea. Dacă te vei ruga suficient de mult și cu perseverență, tu vei putea ieși din ea.

De altfel, rugăciunea este în același timp o știință și o artă. Acestei științe și arte și-a dedicat Iisus cea mai mare parte a ministeriatului său. Miracolele descrise în Evangheliile s-au întâmplat tocmai pentru că Iisus deținea înțelegerea spirituală capabilă să îi confere o putere mai mare a rugăciunii decât a oricărui alt om care a trăit vreodată până la el sau după el.

Mai există o interpretare a Bibliei pe care trebuie să o examinăm. Tolstoi s-a străduit să pună în aplicare Predica de pe Munte, considerând-o un ghid practic pentru viața de zi cu zi, dar interpretându-i preceptele într-o manieră literală, nu spirituală, căci nu credea în Planul Spiritual. Renunțând la restul Bibliei, cu excepția celor patru Evangheliile, și denunțând toate miracolele, el a făcut o încercare eroică, dar inutilă, de a combina creștinismul cu materialismul. Nu este de mirare că a eșuat. În acest fel, el nu a rămas în istorie ca fondator al unei noi mișcări religioase, ci ca un om al cărui anarhism pragmatic promulgat însă cu toată forța geniului său a pavat calea către Revoluția Bolșevică, așa cum Rousseau a pavat calea către Revoluția Franceză.

Singura care poate debloca misterul învățăturilor din Biblie în general, și cele ale Evangheliilor în particular, este Cheia Spirituală. Numai aceasta ne poate explica miracolele descrise aici, arătând faptul că acestea au fost realizate pentru a ne dovedi că și noi putem realiza astfel de fapte ieșite din comun, transcenzând pentru totdeauna păcatul, boala și limitarea. Dacă deținem această cheie, noi putem evita simplele inspirații verbale și superstițiile literale, înțelegând că Biblia este într-adevăr cea mai prețioasă și mai autentică dintre toate valorile moștenite de umanitate.

Privită dintr-o perspectivă strict istorică, Biblia este o colecție de documente scrise de tot felul de oameni, în diferite circumstanțe, de-a lungul a sute de ani. Acestea sunt rareori originale, ci reprezintă redactări și compilații ale unor fragmente mai vechi, ale căror autori nu sunt cunoscuți cu certitudine. Acest lucru nu afectează în nici un fel scopul spiritual al Bibliei, fiind complet lipsit de relevanță. Cartea rămâne un rezervor inepuizabil de Adevăr Spiritual, scris sub o inspirație divină, iar maniera în care a ajuns la noi pur și simplu nu contează. Numele autorilor diferitelor capitole sunt la fel de lipsite de importanță ca și cele ale scribilor lor, în cazul în care aceștia au folosit așa ceva. Adevăratul autor al cărții este Înțelepciunea Divină, iar acest lucru este singurul lucru care ar trebui să

ne preocupe. Criticile aduse Bibliei se referă în primul rând la aspectele istorice, ratând complet conținutul spiritual al Scripturilor. De aceea, ele nu au nici o importanță din punct de vedere spiritual.

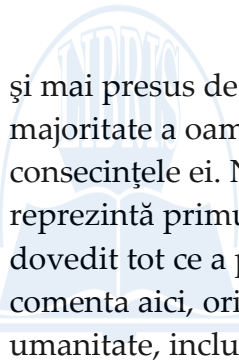
Mesajul spiritual este transmis în Biblie prin intermediul relatărilor istorice, biografice, lirice și al altor forme poetice, dar mai presus de toate prin intermediul parabolilor, care descriu cel mai bine adevărul metafizic. În unele cazuri, aceste parabole au fost interpretate de oameni ca adevăruri literale, aparent contradictorii între ele. Povestea lui Adam și Eva, respectiv a Grădinii Paradisului, este unul din aceste exemple. Dacă este înțeleasă corect, avem de-a face cu una dintre cele mai reușite parabole. În mod evident, autorul ei nu și-a propus niciodată ca ea să fie interpretată însă la modul literal (ca o poveste care s-a petrecut dintr-o perspectivă istorică), dar exact așa a fost interpretată ea de oamenii cu mintea îngustă, fapt care a generat nenumărate consecințe absurde.

Cheia Spirituală a Bibliei ne ajută să ieșim din aceste dificultăți, dileme și inconsistențe aparente, evitând astfel pozițiile false ale ritualismului, evanghelismului și liberalismului, întrucât ne oferă Adevărul pe tavă. Iar acest Adevăr nu este altul decât faptul uluitor, dar incontestabil, că întreaga lume exterioară – de la corpul fizic la lucrurile obișnuite ale vieții, la vânturi și ploi, la nori, la pământul însuși – este supusă gândurilor omului, care le poate governa atunci când înțelege acest Adevăr. Departe de a fi o închisoare a circumstanțelor aleatorii, așa cum cred cei mai mulți dintre oameni, lumea exterioară nu are un caracter în sine, nici bun, nici rău. Ea nu are decât caracterul pe care i-l dăm noi prin gândurile noastre, mulându-se după acestea, indiferent dacă suntem sau nu conștienți de acest lucru, ori dacă ni-l dorim sau nu.

Fără nici o excepție, gândurile din mintea ta, sau Locul tău Secret, după cum s-a exprimat Iisus, îți modelează destinul într-un sens sau în altul. De fapt, adevărul este că experiențele vieți nu sunt altceva decât simple expresii exterioare ale gândurilor noastre interioare. Dacă înțelegem acest lucru, ne vom putea alege singuri gândurile pe care dorim să le cultivăm. La început ne va fi greu să ieșim din vechile tipare mentale, dar acest lucru nu este imposibil. Noi nu numai că ne putem alege gândurile, ci chiar o facem, chiar dacă nu ne dăm seama, modelându-ne astfel viața în funcție de acestea. În acest fel, putem vorbi de o ordine și de o justiție perfectă în univers. Nimeni nu suferă pentru păcatul original al altui om, dar toată lumea culege exact ce a semănat. Avem cu toții un liber arbitru, care se manifestă înainte de toate prin gândurile pe care le cultivăm.

Aceasta este esența mesajului propovăduit de Iisus. Așa cum vom vedea în continuare, acesta este mesajul care transpare în întreaga Biblie, chiar dacă nu este exprimat întotdeauna cu o claritate de cristal. În primele capitole ale cărții el este mai degrabă voalat, putând fi recunoscut, dar cu mai multă dificultate. Pe măsură ce avansăm însă cu lectura, el devine din ce în ce mai ușor de recunoscut, iar lumina lui strălucește din ce în ce mai puternic, până când devine absolut clară în învățătura lui Iisus Hristos. Adevărul nu se schimbă niciodată, dar depinde cum este înțeles în acest plan material. De-a lungul istoriei, această înțelegere s-a îmbunătățit continuu. De fapt, ceea ce numim progres nu este altceva decât expresia exterioară a înțelegerii umanității referitoare la Dumnezeu.

Iisus Hristos a sintetizat perfect acest Adevăr, propovăduindu-l complet și profund,

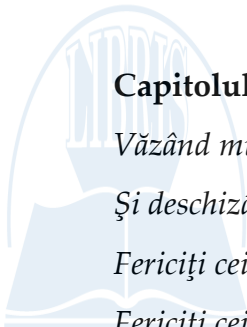
și mai presus de toate, demonstrându-l prin propriul său exemplu personal. Marea majoritate a oamenilor pot înțelege din punct de vedere intelectual această idee și consecințele ei. Noi dorim să facem însă o demonstrație diferită. Acceptarea Adevărului reprezintă primul pas, dar numai după ce demonstrăm că ne aparține cu adevărat. Iisus a dovedit tot ce a propovăduit, inclusiv Învierea din morți. Din motive pe care nu le pot comenta aici, ori de câte ori depășim o dificultate prin rugăciune, noi ajutăm întreaga umanitate, inclusiv cea din trecut și cea din viitor, să depășească acest tip particular de dificultate. Prin transcenderea tuturor dificultăților prin care a trecut vreodată umanitatea, și îndeosebi a morții, Iisus a realizat o lucrare cu o valoare unică și incalculabilă pentru rasa umană, putând fi considerat astfel pe bună dreptate Mântuitorul acesteia.

Într-un moment al ministeriatului său public pe care el l-a considerat oportun, Iisus a decis să își sintetizeze toate învățăturile într-o serie de predici pe care le-a ținut probabil de-a lungul mai multor zile, în care trebuie să fi ținut 2-3 conferințe pe zi. Cineva a comparat destul de inspirat acest lucru cu o școală de vară din zilele noastre.

Iisus s-a folosit de acest prilej pentru a-și sintetiza mesajul într-o formă perfect coerentă și ușor de înțeles. În mod evident, mai mulți participanți la aceste prelegeri au luat notițe, iar mai târziu acestea au fost editate în ceea ce am ajuns să numim Predica de pe Munte. Autorii celor patru Evanghelii și-au selectat materialele pentru textele lor în funcție de propriile lor obiective, iar cel care ne oferă cea mai completă și mai atentă versiune a Predicii de pe Munte este Matei. Relatarea sa reprezintă poate cea mai perfectă codificare a religiei lui Iisus Hristos, motiv pentru care am ales-o ca bază pentru acest manual. Consider că ea atinge toate punctele esențiale, că este în același timp practică și personală, bine definită, specifică, dar profund iluminatoare. Odată înțeleasă adevărata semnificație a instrucțiunilor, tot ce mai trebuie să facem este să începem să le punem în aplicare pentru a obține rezultate imediate. Rezultatele pe care le vom obține vor depinde exclusiv de sinceritatea și de profunzimea cu care vom aplica aceste precepte. Acest lucru depinde de fiecare dintre noi. „Nimeni nu poate mântui sufletul fratelui său și nu poate plăti datoria acestuia”. Noi putem (și trebuie) să ne ajutăm unii pe ceilalți în diferite ocazii speciale, dar pe termen lung fiecare dintre noi trebuie să își realizeze propria lucrare personală, renunțând la „păcat” dacă nu dorește să atragă asupra sa consecințele cele mai neplăcute.

Dacă dorești să îți transformi cu adevărat viața, să te transformi pe tine însuși, să devii un alt om mai bun în fața lui Dumnezeu și a semenilor tăi, dacă îți dorești să te bucuri cu adevărat de sănătate și de pace interioară, dar și de dezvoltarea spirituală, ei bine, Iisus Hristos ți-a arătat foarte limpede ce ai de făcut în Predica sa de pe Munte. Sarcina nu va fi una ușoară, dar se știe că ea poate fi îndeplinită, căci există oameni care au făcut deja acest lucru. Va trebui să plătești însă un preț, care constă în punerea în aplicare a acestor principii în toate domeniile vieții tale, în toate activitățile tale de zi cu zi, indiferent dacă îți dorești sau nu acest lucru, și cu deosebire atunci când nu ți-l dorești.

Dacă te simți pregătit să plătești acest preț, renunțând la vechiul om din tine și începând să creezi omul nou, studiul Predicii de pe Munte te va ajuta cu siguranță să ajungi pe Muntele Eliberării.

Capitolul 2

Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte, și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El.

Și deschizându-și gura, îi învăța zicând:

Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia îl vor vedea pe Dumnezeu.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Matei 5^[1]

Predica de pe Munte începe cu cele Opt Fericiri. Aceasta este una dintre cele mai cunoscute fragmente din Biblie. Chiar și cei care nu cunosc mai mult de câteva capitole familiare din Cartea Sfântă sunt familiarizați cu Fericirile. Din păcate, aproape nimeni nu le înțelege, acestea fiind considerate niște simple sfaturi de atingere a perfecțiunii fără vreo aplicabilitate în viața reală. Această lipsă de înțelegere se datorează absenței Cheii Spirituale.

Fericirile sunt de fapt un poem în proză exprimat în opt versuri, absolut complet și care reprezintă o sinteză generală a întregii învățăături creștine. Ele reprezintă un sinopsis mai degrabă spiritual decât literal, sintetizând spiritul învățăturilor lui Iisus, nu sensul lor *ad literam*. O astfel de sinteză este specifică în general vechiului mod oriental de abordare a învățăturilor religioase și filozofice, amintindu-ne în mod natural de Calea cu Opt Ramuri a budismului, de Cele Zece Porunci ale lui Moise și de alte astfel de grupuri compacte de idei-forță.

Iisus a propovăduit îndeosebi principiile generale, legate aproape inevitabil de stările mentale, căci era conștient că dacă stările mentale ale omului sunt adecvate, tot restul vieții sale va fi în armonie, în timp ce dacă aceste stări nu sunt adecvate, tot restul vieții sale va fi în dizarmonie. Spre deosebire de ceilalți mari învățători religioși, el nu ne oferă instrucțiuni detaliate referitoare la ceea ce trebuie sau nu trebuie să facem. Nu ne spune ce trebuie să mâncăm sau să bem, ori dimpotrivă, să nu mâncăm și să nu bem. Nu ne spune ce ritualuri religioase trebuie să practicăm în diferite perioade sau momente. De fapt, întreaga sa învățătură este anti-ritualistă și anti-formalistă. Iisus nu a avut prea multă răbdare la vremea sa cu preoțimea evreiască și cu teoria mântuirii pe care o propovăduia aceasta prin intermediul practicilor de la Templu. „Crede-Mă că vine ceasul când nici pe

muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui... Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh și în adevăr”.

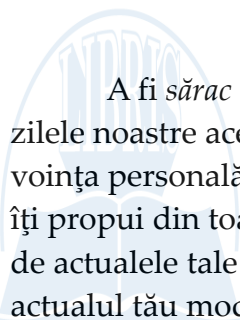
Fariseii, cu codul lor strict de ritualuri exterioare detaliate, au fost singurii oameni față de care Iisus s-a arătat cu adevărat intolerant. Un fariseu conștiincios din acele zile (și marea majoritate erau foarte conștiincioși) trebuia să îndeplinească în fiecare zi un număr enorm de ritualuri, pentru a satisface toate cerințele lui Dumnezeu (din perspectiva sa). Un rabin modern a estimat numărul acestor sarcini de zi cu zi la nu mai puțin de 600, și cum nici un om nu ar putea duce la bun sfârșit toate aceste obligații, el devine practic o victimă, lucrând fără încetare pentru a scăpa de spectrul apăsător al păcatului. Din punct de vedere pragmatic, convingerea că ești un păcătos echivalează cu a fi un păcătos, cu toate consecințele care urmează de aici. Politica lui Iisus era complet diferită. El și-a propus să îi învețe pe oameni să își elibereze inima de lucrurile exterioare, nu doar de obligațiile menite să îi ajute să obțină mântuirea, ci și de plăcerile lor, cultivând în schimb o nouă atitudine mentală. Această politică este ilustrată perfect în Ferici.

Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.

Încă de la bun început, trebuie să ținem seama de un aspect extrem de important pentru studiul Bibliei, și anume faptul că aceasta este scrisă într-un limbaj cu totul particular, folosind expresii și chiar cuvinte cu o semnificație diferită de cea din viața de zi cu zi. La acest lucru se adaugă și faptul că unele cuvinte moderne și-au schimbat semnificația din perioada în care a fost tradusă Biblia și până astăzi.

De fapt, Biblia nu este altceva decât un manual de metafizică, destinat creșterii sufletului. Nu putem sublinia îndeajuns acest lucru. De aceea, ea analizează fiecare subiect din această perspectivă foarte amplă, examinându-l în raport cu sufletul uman și folosind foarte mulți termeni comuni cu înțelesuri mult mai ample decât cele care le sunt atribuite de regulă. Spre exemplu, cuvântul „pâine” din perspectiva biblică nu se referă exclusiv la hrana fizică în general (aceasta fiind principala interpretare care îi este atribuită în literatura de specialitate), ci și la celelalte obiecte materiale de care are nevoie omul, cum ar fi hainele, adăpostul, banii, educația, compania altor oameni, și așa mai departe. Dar mai presus de toate, el se referă la unele aspecte spirituale, cum ar fi percepția spirituală, înțelegerea spirituală și chiar realizarea spirituală. „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi”, „Eu sunt pâinea vieții”, „Dacă nu veți mânca această pâine...”.

Un alt exemplu este cuvântul „prosperitate”. Din perspectiva scripturală, cuvintele „prosperitate” și „prosper” nu se referă doar la dobândirea de posesiuni materiale, ci și la succesul în rugăciune. Din perspectiva sufletului, succesul în rugăciune reprezintă singurul tip de prosperitate pentru care merită să lupti, căci dacă vei avea succes în rugăciunile tale, te vei putea bucura inclusiv de toate lucrurile materiale de care ai nevoie. O anumită cantitate de bunuri materiale este absolut esențială în acest plan, dar bogăția fizică rămâne cel mai puțin important lucru din viață. Fără această interpretare este foarte greu să înțelegem adevărata semnificație pe care o acordă Biblia cuvântului „prosperitate”.

A fi *sărac cu duhul* nu are nimic de-a face cu felul în care a ajuns să fie interpretată în zilele noastre această expresie, ci înseamnă să te goleşti de orice dorință de a-ți exercita voința personală, și la fel de important, să renunți la orice opinii preconcepute atunci când îți propui din toată inima să îl cauți pe Dumnezeu. Înseamnă de asemenea să te detașezi de actualele tale obișnuințe (tipare) mentale, puncte de vedere și prejudecăți, ba chiar și la actualul tău mod de viață dacă acest lucru este necesar, adică la toate clișeele ce se pot opune găsirii lui Dumnezeu.

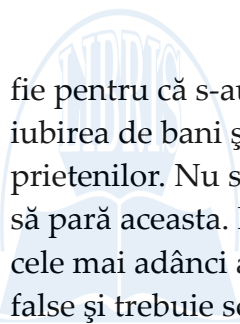
Una din cele mai triste povești din întreaga literatură este aceea a Tânărului Bogat care a ratat una din cele mai mari oportunități din istorie, „refuzând-o cu tristețe pentru a rămâne cu posesiunile sale”. De fapt, aceasta este povestea întregii umanități. Noi respingem mântuirea pe care ne-a oferit-o Iisus (șansa noastră de a-l descoperi pe Dumnezeu) pentru că „avem posesiuni prea mari”, nu neapărat din punct de vedere financiar, căci marea majoritate a oamenilor nu au foarte mulți bani, ci din punctul de vedere al ideilor preconcepute pe care le avem, al încrederii în propria noastră judecată și în ideile cu care suntem familiarizați, al orgoliului spiritual născut dintr-o distincție academică, al atașamentului sentimental ori material față de diferite instituții sau organizații, al obișnuințelor la care nu dorim să renunțăm, al dorinței noastre de a ne bucura de respectul celorlalți, al fricii noastre de ridiculizare publică, sau al interesului nostru față de onorurile și distincțiile lumești. Toate aceste posesiuni ne mențin înlănțuiți de stânca suferinței și în exilul nostru față de Dumnezeu.

Tânărul Bogat este unul din cele mai tragice personaje din istorie – nu pentru că era bogat, căci bogăția nu este nici bună, nici rea în sine, ci pentru că inima sa era sclava iubirii de bani despre care Pavel spunea că este rădăcina tuturor relelor. El ar fi putut foarte bine să fie un multimilionar în aur și argint, dar dacă inima sa nu ar fi fost atașată de averea pe care o avea, ar fi fost la fel de liber ca și cel mai sărac dintre cerșetori să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Din păcate, el nu avea încredere decât în bogăția sa, iar acest lucru i-a închis poarta Paradisului.

De ce nu a fost primit cu aclamații mesajul lui Hristos de către eclesiastici de la Ierusalim? Pentru că aceștia aveau posesiuni foarte mari: învățăturile rabinice, onorurile și importanța publică, funcțiile lor pline de autoritate, de preoți oficiali ai religiei lor. Toate aceste posesiuni ar fi trebuit sacrificate pentru ca ei să poată accepta învățătura spirituală a lui Iisus. Oamenii săraci și umili care l-au urmat bucuroși pe Învățător nu aveau astfel de posesiuni care să îi tenteze și să îi îndepărteze de Adevăr.

Oare a fost o întâmplare faptul că atunci când același mesaj simplu al lui Hristos referitor la imanența și la disponibilitatea lui Dumnezeu și la Lumina Interioară care arde pentru totdeauna în interiorul sufletului uman și-a făcut apariția în această lume, cei care l-au primit cu bucurie au fost oamenii simpli și analfabeți? Cum se face că nu episcopii, vicarii, moderatorii, preoții și presbiterienii au fost cei care l-au transmis lumii? De ce nu au devenit Oxford-ul, Cambridge-ul, Harvard-ul sau Heidelberg-ul marile centre de transmisie a acestei cunoașteri, mai importante ca oricare alta? Răspunsul este de fiecare dată același: pentru că acești oameni au mari posesiuni: orgoliul lor intelectual și spiritual, vanitatea lor, angajamentul lor academic și prestigiul lor social.

Cei *săraci cu duhul* nu au astfel de probleme, fie pentru că nu le-au avut niciodată,

fie pentru că s-au ridicat deasupra lor prin înțelegerea lor spirituală. Ei s-au eliberat de iubirea de bani și de proprietăți, de teama de opinia publică și de dezaprobarea rudelor și prietenilor. Nu se mai închină orbește autorității umane, indiferent cât de augustă încearcă să pară aceasta. Nu-și mai consideră opiniile bătute în cuie. Au înțeles că convingerile lor cele mai adânci au fost probabil greșite și că ideile lor referitoare la viață sunt probabil false și trebuie schimbate. Sunt gata să o ia de la început și să vadă viața cu alți ochi.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Jalea și tristețea nu sunt în sine ceva bun, căci Voința lui Dumnezeu este ca toată lumea să se bucure de fericire și de succes. Iisus spune: „Eu am venit pentru ca ei să aibă viață și să o aibă din abundență”. Cu toate acestea, necazurile și suferința sunt adeseori extrem de utile, căci foarte mulți oameni refuză să învețe Adevărul altfel decât sub influența durerii și eșecului. În aceste condiții, durerea devine un lucru relativ bun. Mai devreme sau mai târziu, toți oamenii vor descoperi Adevărul legat de Dumnezeu, stabilind un contact direct cu Acesta. În acest scop, ei vor trebui însă să se familiarizeze cu Adevărul, care îi va elibera pentru totdeauna de limitările lor tridimensionale și de consecințele acestora: păcatul, boala și moartea. Marea majoritate a oamenilor refuză însă să îl caute sincer pe Dumnezeu până când nu dau de un necaz sau altul. În realitate, nici o lege nu le impune oamenilor să sufere, iar cei care îl pun întotdeauna pe primul lor pe Dumnezeu nu vor cunoaște niciodată suferința. Oamenii au întotdeauna de ales între procesul de învățare prin evoluție spirituală și cel prin experiențe dureroase, iar dacă fac cea de-a doua alegere, nimeni altcineva nu este vinovat decât ei.

Ca regulă generală, oamenii nu încep să realizeze cu adevărat că trupul este sălașul Vieții Divine decât atunci când se îmbolnăvesc, iar mijloacele medicale obișnuite nu reușesc să le aline suferința. De aceea, ei caută vindecarea în altă parte, în sfera învățăturilor spirituale, în încercarea disperată de a transcende boala, și în ultimă instanță moartea. Dacă oamenii s-ar întoarce către Dumnezeu și ar dobândi această cunoaștere cât timp sănătatea lor este încă perfectă, ei nu s-ar mai îmbolnăvi niciodată.

Într-o manieră similară, atunci când oamenii simt foarte acut povara sărăciei, respectiv când nu mai au acces la sursele materiale obișnuite ale abundenței, ei se întorc în ultimă instanță către Dumnezeu și învață lecția că Puterea Divină este *Sursa* oricărei prosperități, în timp ce agenții materiali nu sunt decât canale ale acesteia.

Această lecție trebuie învățată și realizată corect pentru ca omul să poată trece la o experiență superioară celei actuale. În Casa Tatălui Ceresc există multe camere, dar cheia ce conduce la camerele superioare este întotdeauna dobândirea controlului absolut asupra camerei în care ne aflăm la ora actuală. De aceea, ar fi de preferat să înțelegem cât mai din timp secretul prosperității. Dacă un om prosperă și are înțelepciunea de a înțelege că adevărata *Sursă* a prosperității sale este Dumnezeu, rugându-se în mod regulat pentru o înțelegere spirituală cât mai profundă, el nu va sărăci și nu va cunoaște niciodată problemele financiare. Pe de altă parte, el trebuie să își folosească cu înțelepciune resursele actuale, fără să strângă cu egoism bogății din ce în ce mai mari și recunoscându-l ca proprietar adevărat al lor pe Dumnezeu, în timp ce el nu este decât un custode al acestora în numele Lui. Gestionarea banilor presupune o responsabilitate de care nimeni nu poate scăpa. De aceea, oamenii bogați trebuie să se folosească cu înțelepciune de ei, sau să

suporte consecințele acțiunilor lor.

Acest principiu general se aplică și celorlalte dificultăți prin care trecem, nu doar celor fizice sau financiare, ci și celorlalte probleme de natură materială. Necazurile familiale, certurile și separările, păcatul și remușcările, etc., nu trebuie să apară neapărat, atât timp cât căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și Înțelegerea Corectă. Dacă nu o vom face însă, este absolut obligatoriu ca ele să apară, iar lamentările noastre vor fi o binecuvântare deghizată, căci ne vor ajuta să ne găsim „mângâierea”. Iar prin mângâiere, Biblia înțelege experimentarea Prezenței lui Dumnezeu, care reprezintă sfârșitul oricărei suferințe.

Bisericele ortodoxe insistă prea mult asupra sfârșitului lui Hristos pe cruce, dar Biblia ni-l prezintă pe Hristos inclusiv în ipostaza sa triumfală, de Hristos ridicat din morți.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

La prima vedere, această Fericire nu pare să aibă vreo noimă, fiind contrazisă de cele mai elementare dovezi ale vieții de zi cu zi. Nici un om care privește această lume sau care studiază istoria nu ar putea accepta vreodată această afirmație în înțelesul ei literal, iar creștinii cei mai onești au evitat să o pună vreodată în aplicare, convinși că ar fi frumos dacă ea ar fi posibilă în această lume, dar nu este.

Această atitudine nu este însă justificată. Mai devreme sau mai târziu, sufletul atinge un punct în care trebuie să renunțe o dată pentru totdeauna la ezitări și pretexte, privind în față adevărul, indiferent de cost.

Nu avem de ales decât ori în a crede că Iisus știa ce spune, ori în a porni de la premisa că acesta se referea la altceva. Dacă nu am lua în serios această afirmație, am ajunge la o poziție pe care nici un creștin adevărat nu ar putea-o accepta, considerând fie că Iisus a afirmat ceva în care nu credea el însuși (la fel cum nu cred oamenii lipsiți de scrupule), fie că spunea prostii. Dacă ne propunem să studiem cu seriozitate Predica de pe Munte, nu avem de ales decât să elucidăm cât mai răspicat această situație. Fie îl luăm în serios pe Iisus, fie nu, caz în care putem renunța complet la învățătura lui și la titlul de creștini. Afirmația că doctrina creștină este un Adevăr de inspirație divină și că noi suntem creștini, urmată de refuzul de a accepta în totalitate învățătura lui Hristos, nu este altceva decât o dovadă de ipocrizie și o slăbiciune fatală. Fie pornim de la premisa că Iisus a fost un învățător divin redutabil, fie nu. Dacă îl acceptăm ca atare, nu putem decât să pornim de la premisa că el a știut exact ce spunea, cunoscând mai bine decât oricare dintre noi principiile vieții adevărate. Toate suferințe umanității se datorează exact faptului că modul nostru de viață este atât de opus Adevărului întrucât nu puteam accepta mesajul pe care ni l-a transmis Hristos.

Adevărul este că dacă o înțelegem corect, învățătura lui Iisus se dovedește nu doar adevărată, ci și extrem de pragmatică. De fapt, ea este cea mai pragmatică dintre toate doctrinele. Descoperim astfel că Iisus nu a fost un visător sentimental, versat în platitudini golite de sens, ci un realist perfect lucid, așa cum numai un mistic poate fi. Iar întreaga esență a învățăturilor sale cu aplicație practică este sintetizată în acest verset.

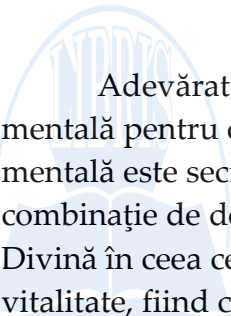
Această Fericire se numără printre cele șase versete cele mai importante din Biblie.

Atunci când dispui de înțelegerea spirituală a semnificației sale, poți spune că deții Secretul Guvernării acestei vieți și al transcenderii oricărei dificultăți. Aceasta este literalmente Cheia Vieții. Ea reprezintă Mesajul lui Iisus Hristos redus la o singură frază. Această afirmație aparent simplistă este nici mai mult nici mai puțin decât Piatra Filozofală a alchimiștilor care transformă metalul inferior al limitării și al necazurilor în aurul „mângâierii” și al adevăratei armonii.

Așa cum putem observa, în acest verset există două cuvinte polar opuse: „blânzi” și „pământ”. Ele sunt folosite într-un sens special și extrem de tehnic, care trebuie revelat pentru a putea înțelege semnificația sublimă a acestui verset. Pe de o parte, cuvântul „pământ” nu se referă în Biblie exclusiv la acest glob terestru, ci mai degrabă la manifestare. Manifestarea sau expresia este rezultatul unei cauze. Pentru a afla ceva despre ea, o cauză trebuie să devină manifestă sau exprimată. Invers, orice expresie sau manifestare trebuie să aibă o cauză. Metafizica Divină, și îndeosebi Predica de pe Munte, ne învață că *orice cauzalitate este mentală* și că tot ceea ce există, de la corpul nostru la casa, afacerile și experiențele noastre, reprezintă manifestări ale stărilor noastre mentale. Faptul că nu suntem conștienți de cele mai multe stări mentale ale noastre nu are nici o importanță, căci acestea există oricum în mintea noastră subconștientă, indiferent dacă am uitat de ele sau nici măcar nu am fost conștienți de existența lor.

Cu alte cuvinte, „pământul” nostru se referă la totalitatea experiențelor noastre exterioare, iar „moștenirea pământului” se referă la guvernarea (controlul) acestor experiențe, adică la puterea de a ne armoniza viața și de a cunoaște succesul în tot ceea ce facem. „Întregul pământ se va umple de slava Domnului.” „Sufletul Lui va pluti liber, iar semințele (rugăciunile) Lui vor moșteni pământul.” „Domnul veghează, deci pământul se poate bucura.” După cum putem vedea din aceste citate, atunci când vorbește despre pământ – despre posedarea acestuia, despre guvernarea lui, despre slava proiectată asupra lui, și așa mai departe – Biblia se referă de fapt la condițiile din viața noastră, de la sănătatea fizică la celelalte domenii de interes. Prin urmare, acest text ne arată felul în care putem poseda sau guverna, adică în care ne putem controla viața și destinul.

Iar acum, să vedem efectiv cum putem face acest lucru. Această Fericire afirmă că puterea asupra condițiilor din viața noastră poate fi obținută într-o manieră precisă, dar și neașteptată: prin blândețe, nici mai mult nici mai puțin. Și cuvântul „blândețe” este folosit aici într-un sens tehnic și cu totul special. Adevărata lui semnificație nu are nimic de-a face cu cea acordată în limbajul modern. De fapt, există puține calități mai neplăcute ale naturii umane decât cea desemnată de cuvântul „blândețe^[2]”. Pentru omul modern, cuvântul „blând” sugerează o creatură nevolnică, lipsită de curaj și de respect de sine, incapabilă să facă ceva pentru sine sau pentru ceilalți, care se târăște pe suprafața pământului ca un vierme și cel mai probabil ipocrită și răutăcioasă. El ne amintește la o extremă de lingușitorul personaj Uriah Heep al lui Dickens și la cealaltă de alte personaje complet golite de spirit ale aceluiași autor. De altfel, Dickens prezintă astfel de personaje pentru a le ridiculiza, nicidecum ca exemplu pozitiv pentru cititori. Ținând cont de aceste conotații, cititorul modern este tentat să respingă învățătura din Predica de pe Munte, căci aceasta îi spune că cei care vor moșteni (guverna) pământul vor fi exact cei blânzi (slabi de înțeles), doctrină pe care nu o poate accepta.

Adevărata semnificație a cuvântului „blând” în Biblie se referă la o atitudine mentală pentru care nu există un alt cuvânt mai potrivit. Și totuși, exact această atitudine mentală este secretul „prosperității” sau succesului în rugăciune. Ea reprezintă o combinație de deschidere mentală, credință în Dumnezeu și înțelegere a faptului că Voința Divină în ceea ce ne privește este întotdeauna plină de bucurie, interesantă și plină de vitalitate, fiind cu mult superioară tuturor lucrurilor pe care ni le-am putea dori personal. Această stare de spirit include dorința absolută de a ne abandona în fața Voinței lui Dumnezeu, indiferent de forma pe care dorește să o ia aceasta, potrivit Înțelepciunii Divine, și nu neapărat în forma pe care am alege-o noi înșine.

Această atitudine mentală aparent complexă, dar de fapt foarte simplă, este Cheia Controlului sau al succesului în viață. În limbajul comun nu există un cuvânt special care să o desemneze, căci foarte puțini oameni au această atitudine interioară pentru că înțeleg învățătura lui Iisus Hristos. Cert este însă că dacă dorim să *moștenim pământul*, noi trebuie să dobândim această „blândețe”.

Moise, care avea la rândul lui un succes extraordinar în rugăciune, a reușit să transceadă credința în bătrânețe și să manifeste corpul fizic al unui tânăr aflat la apogeul vieții, deși avea vârsta calendaristică de 120 de ani. În final, el a transcens chiar complet planul material și s-a „dematerializat” fără să moară. Ei bine, Moise era cunoscut în principal exact pentru această calitate, de unde și expresia „la fel de blând ca Moise”. Nu trebuie să uităm că în afara vieții sale personale desăvârșite, Moise a adus servicii neprețuite națiunii sale, scoțându-i pe evrei din sclavia egipteană, chit că s-a confruntat cu dificultăți inimaginabile (succesul Exodului nu a fost altceva decât o „demonstrație” a succesului lui Moise și al altor câtorva suflete avansate care l-au ajutat). Mai mult decât atât, el a influențat întreaga istorie de după el prin învățăturile și faptele sale. Moise a avut o minte deschisă, gata oricând să învețe lucruri noi. Nu a respins niciodată revelația numai pentru că era inedită și neconformă cu tiparele sale, așa cum ar fi făcut probabil mulți dintre colegii săi din ierarhia preoțească egipteană, mult prea plini de sine. Moise nu a fost lipsit de defecte, cel puțin la începutul vieții, dar a știut să evite orgoliul intelectual și spiritual, reușind să se înalțe treptat mai presus de acestea, pe măsură ce noul adevăr a pătruns în sufletul său.

Moise a înțeles în profunzime că supunerea riguroasă în fața Voinței lui Dumnezeu nu presupune niciodată pierderea vreunui lucru bun, ci numai savurarea unei vieți din ce în ce mai rafinate și mai satisfăcătoare. Prin urmare, el nu a privit niciodată această supunere ca pe un sacrificiu de sine, ci ca pe o formă supremă de glorificare de sine, în cel mai sublim înțeles al cuvântului. Glorificarea de sine a omului egocentric este vanitatea răutăcioasă care mai devreme sau mai târziu conduce la umilință. Adevărata glorificare de sine însă este o glorificare a lui Dumnezeu – „Cel care face aceste lucrări este Tatăl din mine”, „Eu sunt în Tine și Tu ești în Mine”. Moise a înțeles perfect puterea Cuvântului rostit de invocare a binelui, care nu este altceva decât definiția științifică a credinței. El a fost unul dintre cei mai „blânzi” oameni care au trăit vreodată pe pământ, și nimeni în afară de el, cu excepția Mântuitorului nostru, nu a *moștenit pământul* într-o măsură mai mare decât el.

Există o zicală orientală minunată care spune că: „Blândețea îl obligă chiar pe

Dumnezeu să îi dea ascultare”.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

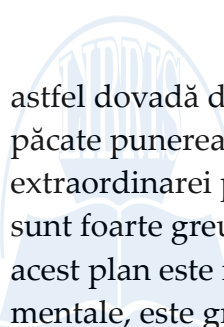
„Dreptatea” este un alt Cuvânt Cheie din Biblie, una din acele chei fără de care cititorul nu va putea înțelege niciodată adevărata semnificație a acestei cărți. La fel ca și cuvintele „pământ”, „blând” sau „mângâiere”, acesta este un termen tehnic folosit într-un sens special și foarte bine definit.

În Biblie, dreptatea nu se referă atât la comportamentul corect, cât la gândirea corectă, în toate domeniile vieții. Atunci când vom studia Predica de pe Munte, vom vedea că fiecare clauză a ei reiterează marele adevăr potrivit căruia lucrurile exterioare nu sunt decât expresia sau manifestarea exterioară a gândurilor și convingerilor noastre lăuntrice, asupra cărora avem o putere deplină. În acest fel, noi ne putem modela indirect destinul sau viața prin gândurile noastre. Iisus ne spune în permanență în aforismele sale că noi nu avem un control direct asupra lucrurilor exterioare, căci acestea nu reprezintă altceva decât consecințe sau imagini proiectate în exterior de ceea ce se întâmplă în Locul nostru Interior. Dacă am putea influența direct lumea exterioară fără a ne schimba gândurile, ar însemna că am putea gândi ceva și am putea produce un rezultat diferit, fapt care ar încălca însăși Legea Universului. De fapt, această greșală este cea care stă la baza tuturor necazurilor umane, a bolilor, păcatelor, problemelor, sărăciei și chiar morții.

Marea Lege a Universului afirmă exact acest lucru, că ceea ce gândești în plan mental atragi în experiența ta. *Ceea ce este în interior se produce și în exterior.* Nu poți gândi una și produce cu totul altceva. Dacă dorești să îți controlezi circumstanțele astfel încât acestea să devină mai armonioase și mai fericite, primul lucru pe care trebuie să îl faci este să emiți gânduri armonioase și fericite, iar restul va veni de la sine. Dacă îți dorești sănătate, trebuie să începi prin a te gândi la aceasta; dar reține: a te gândi la starea de sănătate nu înseamnă să te gândești exclusiv la sănătatea corpului fizic, ci și la starea de pace și de mulțumire care o însoțește pe cea dintâi, ba chiar la bunăstarea tuturor creaturilor, căci, așa cum vom vedea mai târziu, emoțiile distructive reprezintă una din principalele cauze ale bolilor. Dacă îți dorești să evoluezi spiritual și să îți aprofundezi cunoașterea legată de Dumnezeu, trebuie să emiți gânduri spirituale, gânduri referitoare la Dumnezeu, și să îți focalizezi atenția, care reprezintă însăși viața ta, asupra lui Dumnezeu, nu a limitărilor tale ca om.

Dacă îți dorești să te bucuri de prosperitate materială, trebuie să începi prin a te gândi la prosperitate și să *îți faci un obice* din a emite astfel de gânduri, căci principalul lucru care îi menține pe oameni în sărăcie sunt gândurile referitoare la sărăcie. Dacă dorești să te bucuri de armonie în cuplu, respectiv să fii iubit, trebuie să începi prin a emite gânduri de iubire și de bunăvoință. O altă manieră de a formula Marea Lege este: *principiile similare se atrag*, ceea ce înseamnă că omul culege în lumea vizibilă ceea ce a semănat prin gândurile sale invizibile. „Totul merge bine pentru cei care iubesc binele”, iar a iubi binele înseamnă a te gândi numai la bine.

Atunci când oamenii se trezesc în fața acestor mari adevăruri, ei încearcă în mod natural să le aplice în propria lor viață. Realizând în sfârșit importanța vitală a „dreptății”, adică a emiterii de gânduri armonioase, ei încep imediat să își pună casa în ordine, dând

astfel dovadă de bun simț. Principiul implicat aici este cât se poate de simplu, dar din păcate punerea lui în aplicare nu se dovedește la fel de ușoară. De ce? Din cauza extraordinarei puteri a obișnuinței. Tiparele mentale au un caracter extrem de subtil și sunt foarte greu de dizolvat. Este mai ușor să renunți la o obișnuință fizică, căci acțiunea în acest plan este infinit mai lentă și mai palpabilă decât în cel mental. În cazul obișnuințelor mentale, este greu să faci un pas înapoi și să le arunci o privire detașată, așa cum poți face atunci când îți contempli o acțiune. Gândurile noastre curg neîncetat către conștiința de veghe, fiind atât de rapide încât nu pot fi sesizate decât printr-o vigilență maximă. Pe de altă parte, teatrul acțiunilor este cel care înconjoară omul. Acesta nu poate acționa decât acolo unde se află. Chiar dacă dă o comandă prin poștă sau prin telefon, ori apasă un buton și produce un rezultat la distanță, acțiunea sa se petrece în continuare acolo unde se află și în momentul prezent. În cazul gândurilor, acestea pot acoperi toate domeniile vieții, inclusiv oamenii pe care i-am văzut sau care ne preocupă, trecutul și viitorul. De aceea, este infinit mai greu să emiți gânduri sută la sută armonioase (adică „drepte”, „corecte” sau adecvate).

Prin urmare, foarte mulți oameni se descurajează și se condamnă singuri din cauză că nu își pot schimba peste noapte fluxul gândurilor, distrugându-l astfel pe vechiul Adam, după cum spune Pavel, într-un timp foarte scurt. Această greșală este capitală, căci criticarea și condamnarea de sine reprezintă prin excelență un gând negativ, și deci „incorect”, care tinde să genereze noi necazuri, dând astfel naștere unui cerc vicios. Dacă nu progresezi atât de rapid cum ți-ai dori, remediul constă în a fi din ce în ce mai atent la gândurile tale, pentru a le cultiva numai pe cele armonioase. Nu te gândi prea mult la greșelile tale sau la încetineala progresului tău, ci reclamă Prezența lui Dumnezeu din tine, Înțelepciunea Interioară, Puterea Lăuntrică sau prosperitatea în rugăciune. Fă-ți o retrospectivă a vieții și constată în ce domenii continui să gândești negativ. Există convingeri negative în care încă mai crezi? Mai există ceva în viața ta pe care nu l-ai iertat? Ești implicat în vreo formă de ură politică, rasială sau religioasă? Disprețuiești pe cineva? Toate acestea sunt gânduri negative deghizate sub masca „dreptății” sau moralismului. Smulge această mască și eliberează-te de aceste gânduri, căci ele reprezintă o otrăvă în viața ta. Mai există vreo urmă de invidie în inima ta, personală sau profesională? Această emoție odioasă este mult mai comună decât am fi dispuși să recunoaștem în societate. Dacă mai descoperi vreo urmă de invidie în tine, extirp-o fără milă. Mai ai vreun regret sentimental sau vreo dorință pentru ceva imposibil? Dacă da, gândește-te că ești o ființă nemuritoare, un Fiu al lui Dumnezeu pentru care nimic nu este imposibil, căci deține controlul spiritual asupra realității. De aceea, nu îți mai pierde timpul regretând ce a fost, ci fă din momentul prezent o realizare splendidă a dorințelor inimii tale. Mai ai încă remușcări pentru greșeli comise demult? Dacă da, amintește-ți că remușcărilor (spre deosebire de căință) sunt doar o formă de orgoliu spiritual. Complacerea în ele nu reprezintă altceva decât o trădare a iubirii și iertării lui Dumnezeu, care spune: „Iată, acum este ziua mântuirii” și „Iată, acum voi înnoi totul”.

În această Fericire, Iisus ne spune să nu ne descurajăm pentru că nu ne putem transcende instantaneu toate gândurile negative sau pentru că progresăm prea lent. Dacă nu facem nici un progres, înseamnă că nu ne rugăm corect și că trebuie să aflăm de ce, prin examinarea vieții noastre și rugându-ne pentru înțelepciune și călăuzire. De altfel, noi ar

trebui să ne rugăm în permanență pentru înțelepciune și călăuzire, inclusiv pentru a ne deschide în fața Sfântului Duh, astfel încât calitatea rugăciunilor noastre (care echivalează cu prosperitatea noastră) să crească neconținut. Pe de altă parte, dacă progresăm, dar nu atât de rapid cum ne-am dori, nu trebuie să fim descurajați, ci doar să lucrăm și mai mult, cu o dăruire și mai mare. Dacă *suntem cu adevărat însetați de dreptate*, cu siguranță aceasta ne va umple cupa. Este imposibil ca o inimă însetată de adevăr și de dreptate, care perseverează, să nu cunoască succesul. Dumnezeu nu își bate niciodată joc de copiii Săi, la fel cum nimeni nu își poate bate joc de El.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Aceasta reprezintă o sinteză scurtă a Legii Vieții, pe care Iisus o dezvoltă mai târziu în Predica de pe Munte (Matei 7:1-5). Această Fericire este foarte explicită în sine, necesitând puține comentarii, căci cuvintele pe care le conține au chiar semnificația pe care le-o acordăm noi în zilele noastre, iar afirmația făcută este clară ca lumina zilei, la fel cum legea pe care o descrie este simplu de înțeles și inflexibilă în acțiunea ei.

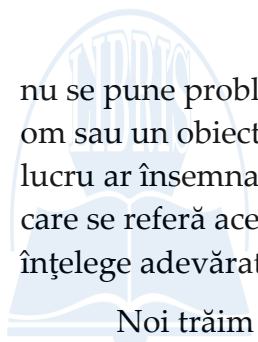
Ceea ce trebuie să noteze un adept al științei creștine[3] este faptul că, la fel ca întotdeauna, principala aplicație a principiului descris de această Fericire este domeniul gândurilor. Ceea ce contează cu adevărat este să ai gânduri miloase. Acțiunile bune dublate de gânduri rele reprezintă un act de ipocrizie, fiind dictate de teamă, de dorința glorificării de sine sau din alte astfel de motive. Ele sunt falsuri și nu îl binecuvântează nici pe cel care dăruiește, nici pe cel care primește. Invers, un gând sincer adresat semenilor tăi îi binecuvântează în egală măsură pe aceștia din punct de vedere spiritual, mental și material, dar și pe tine. Este bine să fim miiloși îndeosebi în judecățile noastre critice referitoare la ceilalți, căci în lumina adevărului suntem cu toții una, și cu cât un om păcătuiește mai abitir, cu atât mai urgentă este necesitatea de a-l ajuta cu un gând bun, ușurându-i astfel calea către eliberarea de păcat. Dat fiind că înțelegem puterea Ideilor Spirituale și a Adevărului Christic, noi avem responsabilități pe care ceilalți nu le au, și nu trebuie să le evităm. Prin urmare, ori de câte ori observi o faptă greșită, amintește-ți că Hristosul din seamănul tău îți invocă ajutorul și mila ție, celui care ești mai iluminat decât el.

Dat fiind că în lumina adevărului, dar și în cea a realității, suntem cu toții una, fiind părți componente ale aceluiași veșmânt viu al lui Dumnezeu, în ultimă instanță tu însuși vei primi același tratament ca și cel pe care îl acorzi altora. Dacă îi tratezi cu milă pe cei mai nevoiași și mai puțin iluminați decât tine, la fel vei fi tratat și tu de către cei aflați mult în fața ta pe calea mântuirii. Ajutându-i pe alții să se elibereze de povara condamnării, vei fi ajutat tu însuși să te eliberezi la rândul tău.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia îl vor vedea pe Dumnezeu.

Aceasta este una din multele afirmații enigmatice în care Biblia este atât de bogată. Ea nu reprezintă altceva decât o sinteză în câteva cuvinte a întregii filozofii a religiei. Ca de obicei în Scripturi, cuvintele sunt folosite într-un sens tehnic și au o semnificație mult mai amplă decât cea pe care le-o acordăm noi în viața de zi cu zi.

Să începem prin a analiza ce anume ne promite această Fericire: nimic altceva decât că *îl vom vedea pe Dumnezeu*. Noi știm însă că Dumnezeu nu are o formă corporală, așa că

nu se pune problema să îl „vedem” în înțelesul fizic obișnuit în care am putea vedea un alt om sau un obiect material. Dacă cineva l-ar putea vedea pe Dumnezeu în acest fel, acest lucru ar însemna că Acesta este limitat, deci nu ar avea cum să fie Dumnezeu. „Vederea” la care se referă acest verset se referă la o percepție spirituală, respectiv la capacitatea de a înțelege adevărata natură a existenței, care din păcate ne scapă tuturor.

Noi trăim în lumea creată de Dumnezeu, dar nu o recunoaștem ca atare. Raiul se află în noi și pretutindeni în jurul nostru. El nu reprezintă un loc situat undeva departe în cer, ci ne înconjoară de pretutindeni chiar acum, dar noi nu îl putem recunoaște și experimenta, căci ne lipsește percepția spirituală. De aceea, putem spune pe bună dreptate că suntem izgoniți din rai. Noi nu percepem decât un fragment infim din el, pe care îl numim univers, dar chiar și pe acesta îl vedem profund distorsionat.

Raiul este numele religios dat Prezenței lui Dumnezeu. El este infinit. Datorită tiparelor noastre mentale, noi ne modelăm experiența exclusiv în planul tridimensional. Raiul este etern, dar cunoașterea noastră este succesivă și „temporală”, nepermițându-ne să ne înțelegem experiențele în întregimea lor. Dumnezeu este inclusiv Mîntea Divină, care nu cunoaște nici un fel de limitări sau restricții, dar noi percepem realitatea dintr-o perspectivă „spațială”. Această restricție este artificială și ne inhibă în permanență, făcându-ne să ne limităm experiențele create prin gândurile noastre.

Raiul este regatul Spiritului și al Substanței care nu se degradează vreodată. Este o lume a binelui etern. Viziunea noastră distorsionată percepe însă totul în plin proces de degradare, de îmbătrânire, ca și cum s-ar naște numai pentru a muri și ar înflori numai pentru a se ofili.

Metaforic vorbind, noi ne aflăm în poziția unui om care nu percepe culorile și care se află într-o grădină minunată cu flori. El este înconjurat de pretutindeni de cele mai sublime culori, dar nu percepe decât tonuri de gri. Dacă omului respectiv îi lipsește inclusiv simțul mirosului, el nu va percepe mare lucru din gloria acelei grădini, chit că se află chiar în mijlocul ei.

Limitările noastre sunt numite în teologie „Căderea Omului din Rai”. Ele s-au născut din folosirea liberului arbitru în detrimentul Voinței lui Dumnezeu. „Dumnezeu l-a făcut pe om drept, dar oamenii nascocesc multe vicleșuguri”. Sarcina noastră este să ne transcendem aceste limitări cât de rapid putem, până când ajungem să percepem realitatea așa cum este ea, experimentând astfel Raiul. Asta înseamnă să „îl vezi pe Dumnezeu” și să îl privești „față în față”. A-l vedea pe Dumnezeu înseamnă a percepe Adevărul așa cum este el, fapt care echivalează cu libertatea infinită și cu beatitudinea perfectă.

În această Fericire sublimă ni se spune exact cum putem îndeplini această sarcină și cine sunt cei care o pot pune în aplicare: *cei cu inima curată*. Și de această dată, trebuie să înțelegem că cuvinte precum „curat” și „puritate” trebuie înțelese într-un sens mult mai larg decât cel care le este atribuit în general. În Biblie, puritatea se referă nu doar la curățenia fizică, oricât de importantă ar fi aceasta. În înțelesul ei cel mai complet, ea înseamnă recunoașterea lui Dumnezeu ca singură Cauză reală și ca singură Putere reală care există. La acest lucru se referă Predica de pe Munte atunci când vorbește de „ochiul curat”, aceasta fiind principala Cheie a Vieții, marele secret care ne ajută să ne eliberăm de

orice boală, de orice necaz și de orice limitare. Cu alte cuvinte, ea reprezintă inversarea Căderii Omului din Rai. Dacă ținem cont de toate aceste indicații, am putea interpreta acest text astfel:

„Binecuvântați sunt cei care îl recunosc pe Dumnezeu ca singură Causă reală, ca singură Prezență reală și ca singură Putere reală, nu doar în teorie sau într-o manieră formală, ci și în practică, în mod specific și din toată inima, prin toate gândurile, cuvintele și acțiunile lor, și nu doar în anumite aspecte ale vieții lor, ci în toate aspectele și atitudinile lor, fără să îi ascundă nimic, ci supunându-și voința personală astfel încât aceasta să fie într-o armonie perfectă cu Voința Lui – căci ei vor transcende toate limitările timpului, spațiului și materiei, inclusiv ale minții muritoare, și vor realiza și se vor bucura pentru totdeauna de Prezența lui Dumnezeu”.

Este ușor de observat cât de greoaie sună orice parafrizare a adevărului biblic după concizia și grația fără pereche a textului inspirat. Ar fi bine totuși ca orice om să parafrazeze când și când în propriul său limbaj textele familiare ale Scripturii, căci acest lucru îl va ajuta să își clarifice în sinea sa semnificația pe care o acordă textului, atrăgându-i totodată atenția asupra unor semnificații importante pe care poate că până acum le-a trecut cu vederea. De remarcat și faptul că Iisus vorbește despre cei *cu inima curată*. În Biblie, cuvântul „inimă” se referă de regulă la acea parte a mentalității omului pe care psihologia modernă o numește „mintea subconștientă”. Aceasta joacă un rol extrem de important, căci nu este suficient să acceptăm Adevărul numai cu mintea conștientă. Pe acest nivel, el nu reprezintă altceva decât o simplă opinie. Adevărul nu poate produce o schimbare a caracterului sau a destinului unui om decât dacă este acceptat de mintea subconștientă a acestuia. „Cum gândește omul în inima sa, așa este el”. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea țâșnește viața”.

Marea majoritate a oamenilor, îndeosebi cei cu o educație superioară, dețin tot felul de cunoștințe care nu le influențează și nu le îmbunătățesc în nici un fel viața de zi cu zi. Doctorii știu totul despre igienă, dar duc de multe ori o viață nesănătoasă. La fel, filozofii știu totul despre înțelepciunea acumulată de-a lungul istoriei și sunt de acord cu ea, dar continuă să facă lucruri stupide în viața personală, simțindu-se nefericiți și frustrați. Astfel de cunoștințe nu sunt altceva decât simple opinii, respectiv o cunoaștere *mentală*, după cum o numesc unii. Pentru a putea schimba ceva, această cunoaștere trebuie să fie integrată de *inimă*, adică de mintea subconștientă. În încercarea lor de a „reeduca subconștientul”, psihologii moderni au descoperit un secret, dar nu și metoda de a-l pune în aplicare, care este rugăciunea științifică sau Practica Prezenței lui Dumnezeu.

De bună seamă, Iisus a înțeles perfect aceste lucruri, motiv pentru care insistă asupra faptului că trebuie să avem *inima curată*.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Acest verset conține o lecție practică neprețuită despre arta rugăciunii, și nu trebuie să uităm că rugăciunea este singura modalitate de a ne întoarce la comuniunea cu Dumnezeu. Pentru cititorul neavizat, această Fericire poate suna ca o generalizare religioasă convențională, ba chiar ca o platitudine din genul celor preferate adeseori de cei care doresc să se bage în seamă spunând ceva, dar neavând ceva important de spus. De

fapt, rugăciunea este singura acțiune reală în adevăratul sens al cuvântului, căci ea este singura care poate schimba caracterul omului. Schimbarea de caracter sau de suflet reprezintă o schimbare reală. Atunci când se produce o astfel de schimbare, omul devine diferit și acționează în consecință pentru tot restul vieții sale, cu totul altfel decât înainte. Dacă nu s-ar fi rugat, el ar fi continuat să se comporte la fel. Cu alte cuvinte, el devine un om diferit. Oricât de infimă ar părea această diferență, ea apare ori de câte ori te rogi, căci nimeni nu se poate ruga fără a deveni diferit într-o măsură mai mare sau mai mică.

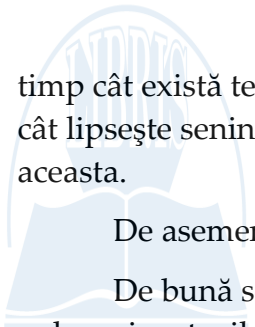
Dacă ai realiza cu putere Prezența lui Dumnezeu în interiorul tău, acest lucru ți-ar schimba dramatic caracterul, și într-o singură clipă felul în care arăți, obiceiurile tale și practic întreaga ta viață s-ar transforma în toate privințele. Există multe astfel de cazuri cunoscute, deopotrivă în Orient și în Occident, inclusiv așa-numitele „conversații” cu Dumnezeu (cele autentice). Dat fiind că schimbarea produsă de rugăciune este una radicală, Iisus o numește „a doua naștere”. Într-adevăr, dat fiind că te transformă într-un om complet diferit, o putem compara pe bună dreptate cu o renaștere.

Cuvântul „rugăciune” trebuie înțeles ca o formă (sau încercare) de comuniune cu Dumnezeu, fie vocală, fie pur mentală. Termenul include în egală măsură rugăciunile afirmative și cele invocatorii (fiecare dintre acestea are rostul ei), meditația și cea mai înaltă formă de rugăciune: contemplația.

În absența rugăciunii, tot ce poți face este să îți exprimi caracterul pe care îl ai în circumstanțele în care te afli. Cel mai probabil, prietenii tăi ți-ar putea prezice anticipat comportamentul în diferitele crize prin care ai trece. Prin schimbarea caracterului personal, rugăciunea permite schimbarea acestor reacții.

Principala premisă pentru succesul în rugăciune, adică pentru experimentarea Prezenței lui Dumnezeu (care este secretul vindecării de sine, dar și al vindecării celorlalți), pentru obținerea inspirației, care este respirația sufletului, și pentru evoluția spirituală, este dobândirea unei păci interioare autentice (într-o măsură mai mare sau mai mică). Această stare de pace sufletească le-a fost cunoscută dintotdeauna misticilor, care au numit-o *seninătate*. Ei nu au obosit niciodată să ne repete că seninătatea este marele pașaport către Prezența lui Dumnezeu – acea mare netedă ca sticla ce înconjoară Marele Tron Alb. Asta nu înseamnă că omul nu poate depăși chiar și cele mai mari probleme prin rugăciune chiar dacă nu se bucură de starea de seninătate. De altfel, cu cât problema cu care se confruntă este mai mare, cu atât mai mică este probabil starea sa de seninătate. Această stare nu poate fi obținută decât prin rugăciune și prin iertare, deopotrivă prin iertarea de sine și iertarea celorlalți oameni. Dacă dorești să faci însă un progres spiritual autentic, starea de seninătate devine o premisă obligatorie. La această stare de liniște fundamentală a sufletului se referă Iisus atunci când vorbește despre „pace”. Este vorba de o pace care transcende înțelegerea umană obișnuită.

Făcătorii de pace la care face referire această Fericire sunt cei care atrag acest tip de pace, respectiv starea de *seninătate*, în propriul lor suflet, depășind astfel limitările și devenind *copiii lui Dumnezeu*, nu doar la modul potențial, ci chiar efectiv. Această condiție mentală este obiectivul pe care îl indică Iisus în toate instrucțiunile sale din Predica de pe Munte și din alte părți ale Noului Testament. „Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.” Atât

timp cât există teamă sau resentimente, ori alte tulburări ale sufletului, respectiv atât timp cât lipsește seninătatea sau *pacea*, este greu să obții vreo realizare spirituală, oricare ar fi aceasta.

De asemenea, un anumit grad de seninătate este necesar și pentru a te concentra.

De bună seamă, să fii un *făcător de pace* în sensul obișnuit al cuvântului, adică să aplanezi certurile dintre oameni, este un lucru minunat, dar așa cum știe orice om pragmatic, este foarte greu să realizezi acest lucru. De altfel, atunci când interferezi cu ceilalți oameni, este foarte ușor să înrăutățești lucrurile, nu să le aplanezi. Vrei nu vrei, tu îți exprimi opiniile personale, care sunt cel mai probabil greșite. Dacă reușești să îi convingi pe cei implicați în altercație să accepte un nou punct de vedere, acest lucru este perfect, dar dacă nu îi convingi decât să ajungă la un compromis prin care consimt să fie de acord unul cu celălalt din motive egoiste sau în urma unei coerciții, nu putem vorbi de o pace reală, ci doar de o amânare a conflictului, căci nici unul din cei implicați nu se simte satisfăcut și nu a ajuns la iertare.

Pe de altă parte, dacă vei înțelege puterea rugăciunii, tu vei putea aplană multe certuri într-o manieră mult mai autentică, chiar fără să te implici deloc în acțiune. Gândul tăcut al Atotputerii Iubirii și Înțelepciunii dizolvă aproape imperceptibil orice supărare. Indiferent de aranjamentul la care vor ajunge în aceste condiții părțile implicate, el se va dovedi probabil cel mai bun pe termen lung, căci la baza lui va sta Cuvântul rostit în tăcere.

Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind din pricina Mea.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Ținând cont de caracterul esențial al învățăturilor lui Iisus, potrivit căruia Voința Divină în ceea ce ne privește este armonia, pacea și bucuria, iar aceste lucruri pot fi obținute prin cultivarea gândurilor corecte sau a „dreptății”, afirmațiile de mai sus par uimitoare la prima vedere. Iisus ne repetă mereu și mereu că este plăcerea Tatălui Ceresc să ne ofere Împărăția, iar maniera în care o putem primi constă în cultivarea seninătății sau a păcii sufletești. El afirmă că *făcătorii de pace* care se roagă în starea de „blândețe” se vor bucura de prosperitate, vor moșteni pământul, își vor vedea jalea transformată în bucurie, iar Tatăl le va îndeplini toate cererile formulate în această stare de spirit. Cu toate acestea, aici ni se spune că sunt fericiți cei care sunt prizoniți tocmai ca urmare a gândirii lor corecte, adică „pentru dreptate”, căci în acest fel vor triumfa, ba chiar că trebuie să se veselească și să se bucure, căci până și proorocii și marii iluminați din vechime au suferit aceeași soartă.

Aceste afirmații sunt într-adevăr șocante, dar în același timp foarte corecte, în măsura în care vom înțelege că sursa acestor persecuții suntem noi înșine. Nu este vorba de vreun persecutor exterior, ci de propriul nostru sine inferior (ego). Ori de câte ori ne vine foarte greu să gândim corect, ori de câte ori suntem tentați să cultivăm gânduri greșite despre o situație, o persoană sau despre noi înșine, să emitem gânduri de teamă, de

mânie sau de disperare, putem spunem că suntem *persecutați pentru dreptate*, dar această condiție este una extrem de fericită și de binecuvântată pentru noi, căci numai în astfel de momente avansăm noi cu adevărat. Orice tratament spiritual sau rugăciune științifică presupune un conflict cu sinele nostru inferior, care dorește să se complacă în vechile sale tipare mentale, motiv pentru care ne persecută, ne ocărește și ne prigonește, ca să ne exprimăm în maniera orientală mult mai orientată către dramatism. Toți marii prooroci și maeștri care au reușit să ajungă la iluminare au reușit acest lucru în urma unor lupte cu ei înșiși, fiind persecutați de propria lor natură inferioară, respectiv de Vechiul Adam. Iisus însuși „a fost tentat în toate privințele, la fel ca și noi”, confruntându-se nu o dată cu „persecuția”, îndeosebi în Grădina Ghetsimani și pe cruce. Dat fiind că aceste lupte cu sinele inferior trebuie duse mai devreme sau mai târziu, cu cât le vom transcende mai devreme, cu atât mai bine. Din acest punct de vedere, putem spune fără să greșim că ele reprezintă veritabile binecuvântări pentru noi.

De remarcat că nu există nici o virtute și nici un avantaj în a fi persecutat sau iritat de alți oameni. Nici o experiență exterioară nu poate apărea atât timp cât nu rezonăm cu ea din interior. Din acest punct de vedere, necazurile sau dificultățile externe nu arată decât că trebuie să ne purificăm mintea, *căci tot ceea ce vedem în lumea exterioară este o proiecție a unei realități interioare*. Există un pericol mare ca acest verset să fie înțeles greșit de către oamenii slabi, vanitoși sau moraliști. Dat fiind că nu sunt tratați de ceilalți așa cum consideră ei că ar trebui să fie tratați și nu primesc considerația pe care consideră că ar trebui să o primească, aceștia sunt adeseori înclinați să pretindă că sunt „persecutați” din cauza superiorității lor spirituale, dându-și aere absurde pornind de la această premisă. Această pretenție este penibilă. Conform Legii Vieții pe care o prezintă pe larg Predica de pe Munte, noi nu putem primi decât ceea ce ni se cuvine și nimeni nu poate împiedica acest lucru. Din această perspectivă, orice persecuție sau obstacol exterior are un corespondent interior.

În pofida tradiției sentimentale care susține acest lucru, nu există nici o virtute în martiriu. Dacă un martir ar dispune de o înțelegere suficient de mare a Adevărului, el nu ar trebui să treacă prin această experiență. Iisus nu a fost un „martir”. El s-ar fi putut salva oricând dacă ar fi dorit să evite crucificarea, dar era conștient de necesitatea ca cineva să moară efectiv și să exemplifice apoi triumful asupra morții. El a ales deliberat acest lucru, deci nu a fost martirizat. Nu doresc în nici un caz să minimizez curajul sublim, devoțiunea și sacrificiul de sine al martirilor din diferitele epoci, dar mă văd nevoit să insist asupra faptului că nivelul lor de înțelegere era încă limitat; în caz contrar, ei nu ar fi fost martirizați. Dacă îți vei focaliza atenția asupra martiriului, considerându-l un bine suprem, așa cum au făcut de-a lungul timpului foarte mulți oameni, vei tinde să atragi acest lucru în viața ta. Oricât de mult am admira înălțimea morală și spirituală pe care martirii din istorie au atins-o, nu putem să nu precizăm că dacă aceștia și-ar fi „iubit” dușmanii suficient de mult – în înțelesul științific al cunoașterii Adevărului legat de ei – atunci chiar și împăratul roman Nero, marele persecutor, și-ar fi deschis porțile închisorilor sale, iar fanaticii Inchiziției și-ar fi reconsiderat cauza.

[1] N.tr. Citatele biblice sunt luate de pe site-ul Bibliaortodoxa.ro.

[2] N.tr. Pentru a înțelege mai bine, corespondentul englez al cuvântului tradus în Biblie prin blând, *meek*, are inclusiv conotațiile de: blajin, supus, umil, sfios.

[3] N.tr. Știința creștină (doctrină căreia îi aparține inclusiv autorul cărții de față) reprezintă un set de convingeri și de practici care aparțin familiei metafizice a noilor mișcări religioase. Ea a fost dezvoltată în sec. XIX, în New England, de către Mary Baker Eddy, care a argumentat în cartea ei, *Știința și sănătatea* (1875) că boala reprezintă o iluzie ce poate fi corectată doar prin rugăciune. Cartea a devenit textul central al noii științe creștine, împreună cu Biblia Regelui James. Până în anul 2001 s-au vândut peste nouă milioane de exemplare din ea.

CUPRINS:

Prefață ix

PREDICA DE PE MUNTE

CAPITOLUL 1

Ce a predicat Iisus? 1

CAPITOLUL 2

Fericirile 17

CAPITOLUL 3

După cum gândește omul 47

CAPITOLUL 4

Nu opune rezistență răului 65

CAPITOLUL 5

Comoara din rai 87

CAPITOLUL 6

Cu măsura cu care măsurați 109

CAPITOLUL 7

După roadele lor îi veți cunoaște 119

TATĂL NOSTRU 143

O INTERPRETARE

Tatăl Nostru 147

Tatăl nostru 151

Care ești în ceruri 155

Sfințească-se numele Tău 157

Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ 159

Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi 163

Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri 169

Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău 177

Că a Ta este împărăția și puterea și slava în veci 181

